

ԱՊՐԻԼ 24

*

Կ'իջնէ երկինքն անոնց վրայ,
Առանց ամպի ու գորովի,
Խորին վրայ հորիզոնին
Մըթին թեւեր,
Զերթ նաւակներ, դէպ' փութնը դիակներուն:
Տարմն է մըռայլ մեծ անգղերու,
Եւ անոնց հետ սարսափը խուլ,
Որ կը հիւսուի լայն շրջակին
Մեծ գետին ու, պոյս պոյս,
Օղակ օղակ ինքն իր վրայ,
Հսեա փախուս մըն է անհուն:

Հեռուէն ահա,
Պըղընձակուռ դէմով կիներ,
Եկած մօտիկ գիւղակներէն,
Կանգ են առեր,
Ու կը նային մըռայլ շողջին
Դիակներուն,
Մինչ ժպիտ մը թեթեւ ու լիրբ
Կ'ուրուագծուի իրենց դէմին:
Ունին յակեր ու դանակներ,
Զոյգ ուտերմուն՝ այծի թելէ
Հիւսուած պարկեր:
Քովիկն իրենց կամ զըրասներ,
Դունչերնին վեր ու անհանդարտ,
Միջոցին մէջ խուզարկելով
Բան մ'անծանօթ:
Մէկիկ մէկիկ կը սըպրդին
Դէպի կոյսը դիակներուն:
Անապարանին իրենց պղտոր,
Մերկ ոսկորները նետելու
Եւ գտնելու անոնց ներքեւ
Պատանները ըզգեսներուն,
Ծընօտը բեկ հին կօշիկին,
Յամառ, իրաւ եւ անձանձիր:
Մահէն անդին մահ մըն է նոր
Սառն, անհարբեր խոճանգումն այս:
Ու հաւաքուած լաթեղէններ

Պարկերու մէջ,
 Կը բարձրաման գըրասներու
 Կոնակներուն.
 Աւարած է աշխատանքն այդ
 Սեւ ու կարմիր.
 Արեւն արդէն համակ կըրակ,
 Արիւններուն կ'առնէ շոգին
 Ու կը սանի:
 Դեռ ուրիշներ՝ աքցանաւոր,
 Որ կղպրած կըզակներէն
 Կը փրցընեն ասամն ոսկի,
 Զրարք հեզմանքն արիւնակալ
 Լեզուին վերեւ մեռելներուն:

Անապարանքն ու զագրութիւնն
 Ուրիշներու, որ կը բանան
 Փորերն ուռած կամ վիրաւոր,
 Որոնելու խորքէն անոնց
 Քարն ու ոսկին:

Ու ետէն գըրասներուն,
 Որ կը սանին ըզգեսները՝
 Թաց ու կպչուն, մեռելներուն,
 Հորիզոնը կը համդարսի:

* * *

Զէ վերջացած բայց մահն անոնց,
 Որոնք հազար մահով մեռան:
 Կէսօրուան դէմ,
 Եզնասայլով, գըրասներով,
 Բերին ֆադիդ, քիթեղ, քիթեղ,
 Ու թափեցին շուրջերն ի վար
 Դիակներուն:
 Արեւին դէմ՝ փայլակ, փայլակ,
 Ծիծաղն անգութ քիթեղներուն:
 Յետոյ կըրակ.
 Ճերմակ կապոյտ բոցերուն սակ
 Շեղջն է շարժում.
 Կը մօտենան ու կը բացուին,
 Մարմին, մարմին,
 Ոճ եւ իրան, թեւ ու գրլուխ:
 Բոցը հազար ժանիքներով,
 Խօլ ու խնդուն,

* *

Աշունն է հիմա թախիծն իր փրուած,
 Ամէն բանի վրայ, ու հոգիիս մէջ.
 Աչքերըս են գէջ, կարօտը՝ մարած,
 Երազն՝ հոգեվարք, ու ճըրագը՝ շէջ
 Յոյսին մըխացող, ձէթի՝ ըսպառած ...
 Աշունն է հիմա թախիծն իր փրուած ...

Ա՛խ, ըսպասցուցիր երկար, շա՛տ երկար,
 Խարեցիր, չեկար ... Դեռ աշուն չեղած,
 Գալու էիր դուն, զըւարթ ու ժրպտուն.
 Գալու էիր դուն հուրը չըջիցած ...
 Հիմա ուշ է ալ ու սիրտըս նրկուն,
 Արդէն իջեր է աշնան իրիկուն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

* *

Կարենայի՛ սիրտս բանալ ամէնքին ...
 Ինչպէս արեւը ամպերուն մէջէն,
 Կէս մը զայն բանալ ու կէս մը գոցել,
 Մըփոնել շողերըս վըրայ աշխարհին:

Ձըմեռուան ցուրտին արեւն ինչպէս որ
 Կը ղըրկէ շողն իր երգիքներէ ներս,
 Սիրտերէ պարման մըտնէ՛ նոյնպէս.
 Անծանօթ տըղոց, մօտիկ, հեռաւոր,
 Տանէ՛ի քիչ մը ջերմութիւն ու լոյս,
 Յուզէ՛ի՝ զանոնք զըգուանքով անուշ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Գորհ ու կապոյտ,
 Կը պըտտէի եւ կը լըզէ
 Գըլուխներէն,
 Որաները սեւ ու դեղձան:
 Մուխն է պատանգ լոյծ ու ծըփուն,
 Վըրան հալած, վըրան սեւցած մարմիններուն:

Քիչ մը անդին,
 Հանդիսական մաքողոց խումբեր,
 Ոմանք նստած սուրբ աղօթի,
 Մինչ ուրիշներ խաղաղ դէմքով,
 Մասներն իրենց մօրմններուն,
 Լուռ կը քօթուեն արեան հեճեր:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

(Շարունակելի՝ 4)